

Přes blata

4. října 2023

Odpoledne stavíme ohradu přímo u ruin Veského mlýna, nad kaskádou bobřích hrází. Pastvina má tvar velmi dlouhé pokřivené nudle, takže musíme natáhnout spoustu sítí. Co nás velmi překvapuje, je množství frekventovaných zvířecích stezek v této části chráněného území. Že by už tu nebyli vlci? Čas kvapí. Slunce spěchá k obzoru, tak nemáme moc času nad tím dumat.

Bereme vodítka na psy a vyrážíme pro stádo na druhou stranu přírodní památky, až ke státní hranici.

To je radosti!

Putování se stádem probíhá v pohodě. Jen tři mečouni občas odbočí k nějakému neodolatelnému keříčku. Jó, vy nevíte, kdo jsou mečouni 😊

Ryby ve stádě samozřejmě nemáme. Mečouni říkáme mladým kozlíkům. Několikrát jsem se spletl a říkal jim mekáči. To byl hned oheň na střeše. Kozel je kámoš, ne žrádlo! Mečoun, ne mekáč! Zatím, pomyslel jsem si. Zatím 😊

Při překonávání posledního kanálu, bobry zatopeného, se tři mečouni vykoupejí. Ještě nikdy nepřekonávali vodní tok, tak netuší, že po vodě se nedá chodit 😊 Teď už to ví.

Novou pastvinu ovce hned probíhají a šmejdí, kde je nejlepší pastva. Psi ji celou důkladně pročichávají. Po průzkumu je Ursa, jak je jejím zvykem, už po večeri. Sežrala všechny myši, které potkala.

Jakmile jsou zvířata ubytována, frčíme pro domek a smotat výstražnou pásku kolem staré ohrady. Než se dokodrcáme zpět k Veskému mlýnu, je hluboká noc. I když jsme už celkem na šrot, usazujeme domek a hlavně natahujeme pásku kolem pastviny. Aby zvěř věděla, že je tam překážka.

Rychle těch 30 km do Libosvár, rychle se najíst, umýt, převléct a zpátky na Pleš. Cestou potkávám úplnou zoologickou zahradu. Jeleni, daňci, srnci, lišky, jezevec, výr, pušтік a samozřejmě divočáci. Rychlá kontrola zvířat a plotu. Úderem půl druhé upadám do bezvědomí.

